

Sygn. akt I C 2555/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLIEJ POLSKIEJ

Dnia 03 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : SSO w SR Iwona Kizerwetter-Kramarz

Protokolant: Justyna Tkaczuk

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Intrum (...)z siedzibą w W.

przeciwko A. T.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. T.na rzecz powoda Intrum (...)z siedzibą w W.kwotę 4.178,68 zł (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt osiem złotych i sześćdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 września 2012 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej A. T.na rzecz powoda Intrum (...) z siedzibą w W.kwotę 653 zł (sześćset pięćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. przyznaje pełnomocnikowi pozwanej A. T. z urzędu radcy prawnemu J. C. – kwotę 600,00 złotych (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług i przedmiotową kwotę nakazuje wypłacić pełnomocnikowi z rachunku Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie.

Sygn. akt: I C 2555/12

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 30 sierpnia 2012 r. powód Intrum Justitia (...) z siedzibą w W.wniósł o zasądzenie od A. T.kwoty 4.178,68 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w drodze przelewu nabył wierzytelność przysługującą pierwotnie wierzycielowi – (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjnąz siedzibą w W.przeciwko pozwanej z tytułu umowy o kredyt odnawialny nr (...) (**pozew – k. 1 – 5, k. 9 – 37**)

Postanowieniem z dnia 09 października 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachów w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowił wobec brak podstaw do wydania nakazu przekazać sprawę do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie (**postanowienie – k. 6**).

Pismem z dnia 19 grudnia 2012 roku (data prezentaty) oraz załączył wymienione w pozwie dokumenty (**pismo procesowe k. 9 – 37**).

Postanowieniem Referendarza Sądowego Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie z dnia 13 września 2013 roku ustanowiono dla pozwanej pełnomocnika z urzędu. (**postanowienie – k. 49**)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lipca 2005 roku A. T. zawarła z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (dalej (...) S.A.) umowę kredytu odnawialnego nr (...) w kwocie 1.200 złotych (**bezsporne, umowa – k. 77-79.**).

W dniu 28 kwietnia 2008 roku strony ww. umowy zawarły aneks nr (...) w którym podwyższono kwotę udzielonego A. T. kredytu odnawialnego o kwotę 2.300 złotych (tj. do kwoty 3.500 złotych) (**bezsporne, aneks - k.25**).

Z tytułu umowy zobowiązana A. T. była uiszczać opłaty, z którego to obowiązku nie wywiązywała się należycie co spowodowało powstanie po jej stronie zadłużenia w stosunku do (...) S.A. (**bezsporne**).

Pismem z dnia 23 listopada 2010 roku (...) S.A. wypowiedziało A. T. ww. umowę kredytu odnawialnego i umowę rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego (**bezsporne, wypowiedzenie – k.28**).

(...) S.A.w stosunku do A. T.przesła w drodze umowy cesji z dnia 29 maja 2012 roku na Intrum(...)z siedzibą w W.(**bezsporne, potwierdzone umową sprzedaży wierzytelności – k. 19 – 24**).

W księgach Funduszu Sekurytyzacyjnego ujawniona jest wierzytelność w kwocie 4.178,68 zł przysługująca funduszowi od A. T.. Na wierzytelność tę składa się należność główna w kwocie 2.869,83 złotych, odsetki ustawowe naliczone od kwoty należności głównej za okres od 30 maja 2012 r. do 23 sierpnia 2012 r. w kwocie 86,88 złotych oraz odsetki umowne naliczone przez poprzedniego wierzyciela (...) S.A. w kwocie 1.221,97 zł. (**wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnego – k. 18**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których treść nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie bowiem z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Bezsporne jest, iż pozwana zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu odnawialnego nr (...), zaś ten wskutek nieterminowej spłaty należności wypowiedział wymienioną umowę i zawarł umowę cesji wierzytelności stanowiącą kwotę dochodzoną pozwem (k. 24, k.27-28).

Strona pozwana, co do zasady nie kwestionowała istnienia długu, wskazywała jednak na to, że odsetki od kwoty głównej zostały naliczone w sposób zawyżony, a ponadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Twierdzenia pozwanej nie zasługują na uwzględnienie bowiem w obliczu przedstawionych przez powoda dowodów na potwierdzenie powództwa nie przedstawiła ona, żadnych dowodów mogących podważyć żądania pozwu.

Argumentacja pozwanej przedstawiona na rozprawie z dnia 21 stycznia 2014 roku i dalszym piśmie procesowym (k.88-89) nie zasługiwała w ocenie Sadu na uwzględnienie.

Stwierdzić zatem należało, że powód wykazał swą wierzytelność w stosunku do pozwanej mimo, że nie sposób uznać jego zdania w zakresie mocy prawnej wyciągu z ksiąg funduszu jako dokumentu urzędowego. Wyrokiem z dnia 11 lipca 2011 r., P 1/10, publ. w Dz.U. Nr 152, poz. 900, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że przepis art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.), w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyciąg z ksiąg funduszu, mimo iż nie ma charakteru dokumentu urzędowego wciąż może pozostawać dowodem prywatnym podlegającym ocenie Sądu. Wierzytelność wskazana w wyciągu istnieje i jest wymagalna, bowiem znajduje potwierdzenie z załączonych dokumentach w postaci umowy kredytu odnawialnego, aneksie do wymienionej umowy, jej wypowiedzeniu, wyciągu z ksiąg bankowych. Skuteczny i nie kwestionowany przez pozwaną był też przelew wierzytelności dokonany zgodnie z art. 509 i nast. k.c., na mocy którego powód nabył przedmiotową wierzytelności.

Należy wskazać, że podnoszona przez pozwaną (pismo k.88-89) niezgodność odsetek w kwocie 11,81 zł z wyciągu z ksiąg bankowych (k.27) i wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k.18) jest jedynie pozorna, bowiem w wykazie z ksiąg bankowych odsetki zostały wyliczone do dnia 23 maja 2012 roku zaś umowa cesji została zawarta dnia 29 maja 2012 roku. Jednocześnie wykaz wierzytelności załączony do umowy w cesji (k.24) potwierdza wysokość odsetek skapitalizowanych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela do 29 maja 2012 roku (do dnia sprzedaży wierzytelności).

W tym miejscu Sąd pragnie odnieść się do zarzutu przedawnienia roszczenia podniesionego przez pozwanego .

Zgodnie z art. 118 k.c. roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawniają się z upływem trzech lat licząc od dnia ich wymagalności. Powód jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą. Ponadto należy zauważyć, że umowa kredytu została pozwanemu wywiedziana przez Bank.

Sąd miał na uwadze, że umowa kredytu zawarta była w dniu 13 lipca 2005 r., zmieniona aneksem z 28 kwietnia 2008 roku. Wypowiedzenie wskazanej umowy miało miejsce w dniu 23 listopada 2010 roku wobec czego bieg przedawnienia może być liczony najwcześniej od dnia następnego.

W myśl art. 123. § 1 pkt. 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Stosownie do art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Czynnością, która przerwała bieg terminu przedawnienia rozpoczętego najwcześniej w dniu 24 listopada 2010 r., było wystąpienie przez nowego wierzyciela do Sądu z pozwem z dnia 30 sierpnia 2012 roku wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie.

Jak wynika z powyższego nie nastąpiło więc przedawnienie roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie.

Zasadnym było zatem nakazanie pozwanej zapłaty kwoty 4.178,68 zł, żądanej pozwem.

W przedmiotowej sprawie powód wystąpił z żądaniem odsetek ustawowych od ww. kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Sąd nie znalazł podstaw do nieuwzględnienia powyższego żądania stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Powód wygrał niniejszą sprawę w całości. Dlatego też to pozwany jako strona, która przegrała przedmiotową sprawę jest obowiązany na podstawie art. 98 k.p.c. zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu.

W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi opłata od pozwu w wysokości 53 złote oraz wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 600 złotych (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

W punkcie 3 wyroku Sąd przyznał pełnomocnikowi pozwanej A. T.z ustanowionemu z urzędu – J. C. wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 600 złotych (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) i nakazał wypłatę wyżej wymienionej kwoty z rachunku Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia Warszawie. Stosownie do § 2 ust.3 ww. rozporządzenia Sąd wymienioną kwotę wynagrodzenia podwyższył o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...).